

Colette

EL BLAT TENDRE

Traducció de Ramon Folch i Camarasa

V I E N A
E D I C I O N S

— **Q**ue vas a pescar, Vinca?
D'un cop de cap altiu, la Pervinca, la Vinca dels ulls de color de pluja primaveral, va fer que sí, que anava a pescar, certament. Bé prou que ho deien el davantal sargit i les espartenyas endurides per la sal. Ja se sabia, que aquelles faldilles de quadres blaus i verds, que dataven de tres anys enrere i no li arribaven ni als genolls, eren destinades a les gambes i els crancs. I el parell de nanses que portava a l'espatlla, i aquella boina de llana eriçada i blavosa com un cardot de les dunes, que no eren ben bé una panòplia de pesca?

La Vinca deixà enrere el seu interpel·lador. Baixà cap a les roques, a grans passes de les seves cames magres i ben tornejades, color de terra cuita. En Philippe la mirava caminar, comparant la Vinca d'aquell any amb la Vinca de les darreres vacances. ¿Encara no ha acabat de créixer? Ja és hora que s'aturi. No havia posat més carn que l'any passat. Els cabells,

curts, li creixen esborrifats com una palla rígida i ben daurada, que la noieta es deixa créixer des de fa quatre mesos, però que no hi ha manera de trenar ni d'arrissar. Té les galtes i les mans negres del sol, el coll blanc com la llet sota els cabells, el somriure reprimat, el riure esclatant i, si bé es corda estretament bruses i jerseis damunt una sina inexistent, per baixar a l'aigua s'aixeca les faldilles i els culots, tan amunt com pot, amb la serenitat d'un brivall...

El company que l'espia, ajagut a la duna peluda d'herba, bressava damunt els seus braços encreuats el mentó partit per un clotet. Té setze anys i mig, i la Vinca ja ha fet els quinze i mig. La infantesa els uní i l'adolescència els separa. Ja l'any passat es respotestaven agrament, es clavaven cops amb ràbia; ara, a cada moment es fa un silenci pesant entre ells, tan pesant que s'estimen més fer el bot que no esforçar-se a conversar. En Philippe, però, subtil, nascut per a la caça i l'engany, disfressa de misteri el seu mutisme, i converteix en armes tot allò que el torba. Esbossa actituds de desenganyat de la vida, arrisca frases com ara: «I què en trauries...? Tu no ho pots pas entendre...»; mentre que la Vinca només sap ca-

llar, sofrir per allò que hauria volgut esbrinar, i posar-se rígida, a la defensiva, contra l'instint precoç, imperiós, de donar-ho tot, contra la temença que en Philippe, cada dia més canviat, cada hora més fort, no trenqui la feble amarra que el torna cada any, de juliol a octubre, al bosc frondós abocat a la mar, a les roques peludes de fucus negre. En Philippe ja té una manera prou funesta de mirar la seva amiga, fixament, sense veure-la, com si la Vinca fos transparent, fluida, negligible...

Potser serà l'any que ve que la Vinca caurà als seus peus i li dirà paraules de dona: «Phil!, no siguis dolent... T'estimo, Phil, fes el que vulguis de mi... Parla'm, Phil...». Però aquest any la Vinca encara serva la dignitat esquerpa dels infants, resisteix, i a en Phil no li agrada, aquesta resistència.

En Philippe mirava la noia esvelta i graciosa, que baixava cap al mar, a aquella hora. No tenia pas més ganes d'acariciar-la que de pegar-li, però la volia confiada, promesa a ell, només, i disponible com aquells tresors que el feien envermellir: pètals secs, bales d'àgata, petxines i granes, estampetes, el rellotget de plata...

—Espera'm, Vinca! Vinc a pescar amb tu! —cri-
dà.

La Vinca alentí el pas, sense girar-se. En Phil l'en-
calçà en quatre salts i li agafà una de les nanses de
pesca.

—Per què en portaves dues?

—He agafat la petita, pels forats estrets, i l'altra,
la meva, com sempre.

En Phil clavà en aquells ulls blaus els seus, negres,
més dolços:

—Així, no era per a mi?

Alhora, en Phil li ofería la mà per salvar el mal
pas de les roques, i la sang es va encendre sota la mo-
renor de les galtes de la Vinca. Un gest inèdit, una
mirada nova bastaven per torbar-la. Ahir mateix,
corrien junts pels penya-segats, sondaven els forats
l'un al costat de l'altre, cadascú pel seu compte... Tan
àgil com ell, la Vinca no recordava pas d'haver de-
manat ajut a en Phil.